

gennemført her i Rigsdagen, uden at det andet ordnedes samtidig.

Nu have vi jo hørt, at Ministeren til næste Aar vil fremsætte et saadant Lønningsforslag. Jeg takker ham derfor og glæder mig dertil, men det var ikke uforødent, at dette blev sagt her fra Ministerens Side.

Hvad selve Sagen angaar, da erkendte jeg jo i Gaar, at som Forholdene have udviklet sig her, var der ikke overdreven Sandsynlighed for at faa dette Ændringsforslag vedtaget, men derfor fandt jeg det ingenlunde unyttigt, at Sagen blev ført frem, navnlig ogsaa for at give Ministeren en fulgyldig Lejlighed til at udtale sig bestemt om hele Sagen. Dette er naaet, for saa vidt som den Udtalelse, jeg nævnedes før, nu foreligger.

Jeg skulde i overordentlig høj Grad beklage, hvis Ministeren mener, at der i den Maade, hvorpaa Forslaget er fremkommet, skulde ligge en Hensynsløshed overfor ham. Ministeren fremførte det saaledes, at jeg tror, de fleste Tingmænd ville forstaa ham paa den Maade, at der var vist en vis Grad af Hensynsløshed imod ham, at han ikke havde kendt dette Forslag, før han læste det i Aviserne osv. Hvis der foreligger en saadan Fejl, vil jeg for mit personlige Vedkommende sige, at det ikke kunde være faldet mig ind at tiltræde et Forslag, naar jeg paa Forhaand vidste, at der i det laa en Hensynsløshed af den Natur. Det ligger ganske udenfor min Opfattelse af, hvorledes en Sag skal fremmes. Men hvis der er sket nogen Fejl, maa jeg desværre sige, at saa ligger den hos Ledelsen af Finansudvalget. Det er muligt, at dette Forslag er kommet saa sent, at det efter Reglerne ikke burde have været modtaget, men saa bliver det virkelige Finansudvalgets Formands Sag at svare paa denne Bebrejdelse fra Ministerens Side og ingenlunde min eller andres. Jeg gentager, at det vilde have været nok for mig, hvis der i Finansudvalget var blevet gjort opmærksom paa, at dette Forslag efter Reglerne ikke naturligt kunde fremsættes, da der ikke var givet Ministeren den fornødne Tid og Lejlighed til at klare Sagen. Jeg har altsaa ikke ønsket at vise nogen Hensynsløshed.

Hvad nu Manglerne ved Forslaget angaar, vil jeg sige overfor den højtærede Minister, at disse kunde jo i væsentlig Grad være blevne overvundne, hvis man havde ønsket at tiltræde Forslaget saavel fra Ministerens som fra Flertallets Side.

Saa knap var Tiden jo ikke, skønt den kunde være knap nok, at man ikke kunde have naaet det. Den Indvending mener jeg derfor ikke er tilstrækkelig vægtig. Derimod er det fuldkommen rigtigt, som Ministeren udtalte, at det vilde komme til at virke i høj Grad regelløst. Derom er der ingen Tvivl. Det følger jo af, at det er en frivillig Sag fra Kommunernes Side, hvorvidt de overhovedet kunne faa noget efter dette Forslag. Naar en Kommune bevilger et Dyrtidstillæg, vil Halvdelen være at refundere af Statskassen. Det er ganske klart, at det er langt fra alle Kommuner, der ville bevilge Dyrtidstillæg, men jeg havde tænkt mig, at det vilde virke i høj Grad som en Stimulans paa Kommunerne, at de vidste, at de fik Halvdelen refunderet, og det er dog sikkert nok, at en Mængde af Kommunerne udmærket godt vide, at Lærerne meget vel kunne trænge dertil. Jeg skønner ikke rettere, end at den Regelløshed, som maatte følge med Forslagets eventuelle Gennemførelse, er en naturlig Følge af Forholdene, og at Forslaget ikke kunde blive anderledes, end saaledes som det nu er kommet til at foreligge, idet der efter min Formening var nogen Chance for, at man kunde faa det vedtaget i denne Form, men derimod ikke, hvis man gik til, at Staten alene skulde betale det hele.

Jeg kan altsaa meget vel forstaa en Del af Ministerens Indvendinger, om jeg end ikke mener, at de alle have faaet en helt rigtig Adresse. Derimod kan jeg ikke saa godt forstaa Slutningsbetragtningerne, thi saa vidt jeg forstod, gjorde Ministeren sluttelig gældende, at Kommunernes mulige Uvillie mod at forhøje Grundlønnen, kort sagt, mod at sætte dette Forslag i Forbindelse med selve Skoleloven som Helhed, vilde komme til at virke snarere til Skade end til Gavn for Lærerne, idet Kommunerne ikke vilde være tilbøjelige til at sætte Grundlønnen op, selv om de havde Udsigt til at faa Halvdelen refunderet. Dette mener jeg ikke er rigtigt, for dette Forslag har slet ikke noget med selve Skolelovens Bestemmelser og de deri indeholdte Lønningsbestemmelser at skaffe. Det er et Dyrtidstillæg, som er bestemt som saadant og ikke som noget andet.

Derimod forstaar jeg, som jeg alt sagde i Gaar, udmærket godt Flertallets Stilling til Forslaget, og jeg er heller ikke blind for, at Flertallet kan gøre de Ræsonnementer gældende, som det gør, at det kan have sine Betæneligheder at fremsætte Forslag om Dyrtidstillæg for en en-